

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 529/2015
29.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Б.Н. из села В., Општина П., кога заступа пуномоћник М.Р., адвокат из П., против тужених Ј.Ж. и Н.Ж., обоје из Ч., које заступа пуномоћник Д.И., адвокат из Ч., ради повраћаја купопродајне цене, вредност спора 8.000 евра у динарској противвредности, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж бр. 74/14 од 07.10.2014.године, у седници већа одржаној дана 29.10.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца Б.Н. изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж бр. 74/14 од 07.10.2014.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П бр.2425/12 од 04.06.2013.године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезани тужени да солидарно на име повраћаја купопродајне цене исплате тужиоцу износ од 8.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме банке врше откуп ове валуте у месту и на дан исплате, са домицилном каматом у динарској противвредности обрачунатој на исти начин почев од 04.06.2013.године па до исплате. Другим ставом изреке, обавезани су тужени да солидарно тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 156.900,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је побијаном пресудом Гж бр. 74/14 од 07.10.2014.године преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев за обавезивање тужених да солидарно тужиоцу на име повраћаја купопродајне цене исплате износ од 8.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме банке врше откуп ове валуте у месту и на дан исплате, са доцимицилном каматом у динарској противвредности обрачунатој на исти начин почев од 04.06.2013.године и обавезао тужиоца да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 89.477,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Како је ревизија тужиоца дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14), Врховни касациони суд није ни разматрао испуњеност услова за примену члана 404. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на постојање других битних повреда које би могле бити од утицаја на правилност и законитост побијане одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у мају месецу 2010.године на основу усменог уговора од тужених супружника купио моторно возило марке „Фолксваген пасат“ регистарске ознаке ..., произведено 2004.године. Поводом уговорене купопродаје странке су извршиле размену возила, тако што је тужилац туженима предао два своја путничка возила, а од тужених преузео спорно возило уз доплату износа од 1.500 евра. У вези истог возила тужилац је закључио 04.07.2011.године уговор о поклону са туженом Н.Ж., као поклонодавцем јер је возило било регистровано на њено име. Тужилац је возило отуђио трећем лицу З.П. из П., коме је Полицијска управа Н.М., Р.С. одузела возило 04.08.2011.године, а којим је у тренутку одузимања управљао М.Б., док је З.П. био сапутник. У току поступка тужилац је тврдио да је на име одузетог возила вратио купопродајну цену купцу З.П. у износу од 7.700 евра и исплатио му трошкове које је имао за време боравка у затвору због одузимања возила који заједно са купопродајном ценом износе 8.000 евра што је предмет тужбеног захтева по основу заштите од евикције.

Код овако утврђених чињеница, првостепени суд је позивајући се на одредбу члана 508, 509. и 510. ЗОО обавезао тужене да солидарно тужиоцу исплате износ од 8.000 евра на који износ је коначно постављен тужбени захтев на рочишту од 07.05.2015.године.

Апелациони суд у Крагујевцу није прихватио становиште првостепеног суда из разлога што тужилац није доказао да је трећем лицу З.П. исплатио на име повраћаја купопродајне цене и трошкова износ који тужбом потражује од тужених. Стога је применом правила о терету доказивања у смислу члана 231. ЗПП одбио тужбени захтев, имајући при томе у виду и да је тужилац одустао од извођења доказа саслушањем З.П. као сведока, а није предложио друге доказе у прилог својих навода.

Неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права. Ово са разлога што се у смислу члана 508. ЗОО код уговора о продаји под евикцијом подразумева правно узнемиравање купца поводом прибављања ствари, а на основу неког права трећег које је постојало пре купчевог

стицања ствари. Према члану 509. ЗОО када се покаже да треће лице полаже неко право на ствар, купац је дужан обавестити продавца о томе изузев када је то продавцу већ било познато и позвати га да у разумном року ослободи ствар од права или претензије трећег или када су предмет уговора ствари одређене по роду да му испоручи другу ствар без правног недостатка. Члан 510. прописује санкције за правне недостатке ако продавац не поступи по захтеву купца. У случају одузимања ствари од купца уговор се раскида по самом закону, а у случају умањења или ограничења купчевог права, купац може по свом избору раскинути уговор или захтевати сразмерно снижење цене, при чему купац има право на накнаду претрпљене штете. У конкретном случају предметно возило није одузето од тужиоца већ од лица коме је тужилац продао возило за које је примио одговарајућу противвредност. Одузимање возила од тужиоцевог купца могло је проузроковати одговорност тужиоца за правне недостатке под условом да је возило одузето на основу неког права трећег лица. Тек уколико је тужилац по основу одговорности за правне недостатке свом купцу извршио повраћај купопродајне цене возила и платио накнаду трошкова у вези одузимања возила могао је од тужених кроз накнаду претрпљене штете из члана 510. став 3. ЗОО остварити повраћај исплаћеног износа. Међутим, у конкретном случају тужилац осим голе тврдње да је исплатио свом купцу износ од 8.000 евра то није доказао, јер је од предложеног доказа саслушањем сведока одустао, а друге доказе у прилог својих навода није предложио, те је правилно другостепени суд применио правило о терету доказивања из члана 231. став 2. ЗПП, када је тужбени захтев одбио, јер тужилац није доказао да од тужених има право захтевати тужбеним захтевом тражени новчани износ.

На основу изложеног и члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**